

Sygn. akt IV RC 155/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopad 2017 roku

Sąd Rejonowy w Wieliczce IV Wydział Rodzinny i Nieletnich

Przewodniczący: SSR Paweł Styra

Protokolant: Rita Kasprzyk

po rozpoznaniu w dniu 8.11.2017 w Wieliczce

na rozprawie

sprawy z powództwa M. B.

przeciwko pozwanemu G. B.

o zaspokajanie potrzeb rodziny

I. zasądza od pozwanego G. B. PESEL (...) na rzecz M. B. PESEL (...) tytułem przyczynia nie się do zaspokajania potrzeb rodziny kwotę 1000 zł (jeden tysiąc złotych) płatną do dnia 10-go każdego kolejnego miesiąca, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie którejkolwiek raty, począwszy od 28 lipca 2017r.,

II. nie obciąża pozwanego kosztami procesu,

III. w pozostałym zakresie powództwo oddała,

IV. wyrokowi w pkt I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

.

Sygnatura akt IV Rc 155/17

UZASADNIENIE

postanowienia z 08.11.2017r.

M. B. wniosła o zasądzenie od G. B. tytułem przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny kwoty po 2500 zł miesięcznie płatnych do 10 dnia miesiąca z odsetkami ustawowymi w przypadku opóźnienia którejkolwiek z rat, począwszy od daty wniesienia pozwu. W uzasadnieniu wskazano, że strony zawarły związek małżeński w 2003r., z małżeństwa mają jedno dziecko P. B. ur. (...); do listopada 2016r. mieszkały razem w rodzinnym domu powódki. G. B., w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą zaciągał liczne pożyczki i kredyty, których nie spłaca, w związku, z czym prowadzone są postępowania egzekucyjne. Łączny koszt utrzymania rodziny powódki oszacowała na 3.000 zł.

Pozwany uznał, żądanie pozwu do kwoty 700 zł miesięcznie i wniósł o oddalenie powództwa w pozostałym zakresie. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew wskazał m.in., że powódka zawyżyła koszty utrzymania rodziny, które w rzeczywistości wynoszą ok. 1385 zł. Wskazał, że powódki mieszka z córką i swoim ojcem, który winien być uwzględniany w kosztach utrzymania domu tj. media. Wskazał nadto, że jest zadłużony na kwotę 2 mln, a zadłużenie powstało w związku z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą, obecnie prowadzone są postępowania egzekucyjne.

Bezsporny był następujący stan faktyczny:

G. B. i M. B. zawarli związek małżeński w dniu (...) Z małżeństwa w dniu (...) urodziła się córka P. B.. Pozwany prowadził liczne przedsięwzięcia gospodarcze w związku, z którymi zaciągał kredyty i pożyczki. W dniu 19 listopada 2014r. małżonkowie zawarli umowę o rozdzieleni majątkowej. W (...) G. B. wyprowadził się z domu i od tego czasu małżonkowie pozostają w faktycznej separacji. Obecnie pozwany jest zadłużony na kwotę około 1 mln zł i w związku z tym prowadzone są postępowania egzekucyjne. Część zobowiązań spłaca M. B., jako poręczyciel wekslowy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka M. B. mieszka w domu rodzinnym razem z córką P. B. oraz swoim ojcem M. S.. P. jest dzieckiem zdrowym, chodzi na wizyty kontrolne do ortodonta w związku założeniem aparatu korekcyjnego. Koszt aparatu korekcyjnego to kwota 520 zł, koszt wizyty kontrolnej to kwota 70 zł. Miesięczne wydatki na utrzymanie powódki i jej córki kształtują się następująco: wyżywienie 600-1000 zł, ubrania 200 zł, opłata za udział w zajęciach gimnastycznych mał. P. 120 zł, opłata za udział małoletniej w zielonej szkole 700 zł (rocznie), środki czystości 200 zł, telefon 45 zł, koszt benzyny związany z dojazdem do pracy powódki oraz dowożeniem córki na zajęcia dodatkowe 400-500 zł, opłaty za media: prąd 150 zł, gaz-50 zł, woda 130 zł, – co trzy miesiące.

Przeciętne miesięczne wynagrodzenie M. B. z według stanu z 21.08.2017r. wynosiło 3.030,01 zł.

Dowody:

- opłata za zajęcia dodatkowe K-17, 18,20,
- opłata za zielona szkołę K-27,
- opłata za zielona szkołę K-24,
- zaświadczenie o zarobkach K-200,
- zeznania świadków: W. M. K-258,

M. S. K-259,

- zeznania M. B. K-262.

Pozwany G. B. jest współnikiem (...) spółka z o.o. w K., prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...), pracuje na umowę o pracę w (...) spółka z o.o. z wynagrodzeniem 1000 zł brutto oraz w (...) spółka z o.o. z wynagrodzeniem 1000 zł. G. B. nie jest wyłącznym właścicielem samochodów (zaświadczenie Starosta Powiatowego K-235),

Dowód:

- odpis z KRS K-50,
- zaświadczenie z (...) K-56,
- umowy o pracę K-28, 220,
- zaświadczenie z Wydziału Komunikacji K-235,
- zeznania G. B. K-263.

Wiarygodne były zeznania W. M., która zeznawała pewnie i rzeczowo, jednoznacznie wskazując okoliczności istotne w sprawie, jej relacja jest też zgodna z dowodami z dokumentów tj. umowy o pracę lub odpisy z KRS i (...).

Wiarygodne były zeznania M. S., który zeznawał jednoznacznie i pewnie, wprost odpowiadając na zadawane pytania, nie faworyzował żadnej ze stron.

Sąd odmówił wiary zeznaniom A. B., która nie miała wiedzy o istotnych dla sprawy okolicznościach, a pomimo to starała się wezwać na korzyść powódki, pytana zaś o szczegóły przyznała, że wskazując wydatki powódki porównała ją ze swoją sytuacją (00:21:04; 00:23:56.) Z tych samych względów niewiarygodne były Zeznania A. S. i I. W., które odpowiadając na większość zadawanych pytań zasłaniały się brakiem wiedzy. Nadto świadek I. W. obszernie odpowiadała tylko na pytania pełnomocnika powódki w zasadzie potwierdzając okoliczności, które nie były sporne, zeznając zaś na pytania Przewodniczącego odpowiadała zdawkowo i ogólnie.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania M. B. w części, w której były potwierdzone innymi wiarygodnymi dowodami. Powódka zeznając o swojej sytuacji majątkowej, posługiwała się ogólnikami, a kwoty wydatków podawała w przybliżeniu, często poprawiając zeznania. Sąd odmówił wiary tej części zeznań, w której M. B. wskazała, że na przybory szkolne wydaje rocznie 1.000 zł, gdyż jest to sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego, a powódka w żaden sposób nie wyjaśniła przyczyn tak wysokich wydatków na przybory szkolne. Sąd odmówi wiary zeznaniom także w tej części, w której wskazała, że zarabia obecnie 1400 zł miesięcznie, gdyż z zaświadczeń o zarobkach wynika, że otrzymuje wynagrodzenie znacznie większe, nie przedłożyła zaś innych dokumentów, które potwierdzałyby zmianę dochodów.

Wiarygodne były zeznania G. B., dotyczące jego sytuacji majątkowej i dochodów, które były zgodne z dowodami z dokumentów.

Sąd odmówił wiary dowodom z paragonów fiskalnych, które były niepodpisane i nie można na ich podstawie ustalić, kto płacił za towary wymienione w tych paragonach. Pozostałe dowody z dokumentów Sąd uznał za wiarygodne, gdyż nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Sąd zważył, co następuje:

Podstawą prawną roszczenia będącego przedmiotem postępowania jest art. 27 kro, zgodnie, z którym oboje małżonkowie obowiązani są, każdy według swych sił oraz swych możliwości zarobkowych i majątkowych, przyczyniać się do zaspokajania potrzeb rodziny, którą przez swój związek założyli. Zadośćuczynienie temu obowiązkowi może polegać także, w całości lub w części, na osobistych staraniach o wychowanie dzieci i na pracy we wspólnym gospodarstwie domowym. Powszechnie przyjmuje się, że "istotną zasadą omawianego roszczenia jest równa stopa życiowa członków rodziny", która to zasada wyznacza także zakres obowiązku przewidzianego w art. 27 KRO, kształtowanego możliwościami zarobkowymi i majątkowymi małżonków uchwała SN z 16.12.1987 r. III CZP 91/86, wyrok. SN z 24.8.1990 r., I CR 422/90).

Podstawową przesłanką kształtującą zakres świadczenia alimentacyjnego są, więc zarobkowe i majątkowe możliwości zobowiązanego, co oznacza status materialny, realny do osiągnięcia przy dołożeniu przez zobowiązanego należytej staranności z wykorzystaniem posiadanej wiedzy i umiejętności oraz zasobów majątkowych. Z cytowanego przepisu explicite wynika, że o wysokości obowiązku alimentacyjnego, decydują możliwości majątkowe i zarobkowe zobowiązanego, a nie jego obecna sytuacja materialna. Ustalając, więc wartość alimentów Sąd uwzględnia możliwe do uzyskania dochody przez zobowiązanego, należycie dbającego o swoje interesy. Jak zaś ustalono w niniejszym postępowaniu G. B. jest człowiekiem zdrowym, pracuje na umowę o pracę w dwóch spółkach, łącznie zarabia około 1400-1500 zł netto, jest zadłużony na łączną kwotę około 1 mln zł, która jest egzekwowana w postępowaniu egzekucyjnym przez komorników. Odwołując się, więc do zasad doświadczenia życiowego, Sąd uznał, że w obecnych realiach rynku pracy aglomeracji (...), pozwany przy dołożeniu należytej staranności i zaangażowania może, uzyskać dochód na poziomie znacznie przewyższającym minimalne wynagrodzenie wynoszące obecnie 2000 zł, co pozwoli mu na przyczynianie się do zaspokojenia potrzeb rodziny kwotą 1000 zł miesięcznie, bez uszczerbku dla swojego utrzymania.

Nie budzi wątpliwości, że zakres świadczenia dochodzonego w niniejszym postępowaniu wyznaczają też usprawiedliwionych potrzeb rodziny, która strony przez swój związek założyły. Tak, więc obowiązek przewidziany w art. 27 KRO ma charakter zbiorowy (grupowy), a nie indywidualny tzn. służy zaspokajaniu potrzeb rodziny, jako całości (zob. m.in. uchw. SN z 13.7.2011 r., III CZP 39/11, w związku, z czym separacja faktyczna nie wyklucza zgłoszenia roszczenia wynikającego z art. 27 KRO przez małżonka, z którym wspólnie zamieszkują dzieci. Dlatego nawet zupełne zerwanie pożycia małżeńskiego nie uchyla obowiązku przewidzianego w art. 27 k.r.o., jednakże wpływa na jego ukształtowanie i zakres, gdyż strony nie utrzymują wspólnego gospodarstwa domowego.

W toku przewodu sądowego w niniejszej sprawie, ustalono zaś, że M. M. wydaje na zaspokojenie bieżących potrzeb rodziny tj. siebie i córki miesięcznie kwotę ok. 2100-2200 zł. Wskazana kwota zaspokaja takie podstawowe potrzeby rodziny jak wyżywienie, ubranie, przybory szkolne, rozrywka, dojazd samochodem do pracy i na zajęcia. Są to, więc niezbędne wydatki mieszczące się na poziomie przeciętnej stopy życiowej w aglomeracji (...). We wskazanej kwocie mieszczą się także wydatki na media tj., gaz, energia elektryczna, z których korzysta powódka z córką, a bez których obecnie trudno wyobrazić sobie normalne funkcjonowanie. Oczywiście wydatki na media, wskazywane przez powódkę zostały zredukowane o 1/3, gdyż M. B. mieszka razem z ojcem, który również korzysta z tych mediów. Sąd wziął pod uwagę również, że strony postępowania pozostają w faktycznej separacji od listopada 2016r. i nie prowadzą wspólnego gospodarstwa domowego. Skoro, więc pozwany nie mieszka z powódką, brak podstaw do obciążania go w całości lub w znacznej części wydatkami związanymi z mediami w części, w której korzysta powódka, kosztem jej dojazdu do pracy, oraz jej wyżywieniem, które może ona ponosić z własnych dochodów, gdyż pracuje i osiąga stały dochód.

Sąd wziął także pod uwagę, że bieżąca piecze nad małoletnią córką stron sprawuje matka M. B., która dba o jej codzienne utrzymanie i wychowanie. W konsekwencji G. B., został zobowiązany do pokrywania większej części kosztów utrzymania córki. Pozwany jednak, co przyznaje także powódka, zajmuje się córką, która spędza u niego czas, co najmniej 3 dni w tygodniu, ponosząc w tym czasie koszty jej utrzymania, przede wszystkim wyżywienia.

Ostatecznie więc Sąd zobowiązał G. B. do przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny kwotą 1.000 zł, uznając, że gwarantuje to równa stopę życiową członków rodziny.

Nie obciążając pozwanego kosztami procesu Sąd stosował art. 100 kpc, mając na uwadze, że powództwo M. B., zostało uwzględnione jedynie w części.

Nadając wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w zakresie zasądzonych alimentów stosowano art. 333 § 1 pkt 1 kpc.